

ÖLÜMÜ YAŞAYANLARDAN BİR ÖYKÜ (10)

(...dünden devam)

(Kur'ân-ı Kerîm, inananların, cennette âile bireyleriyle beraber olacaklarını belirtmektedir: “O gün cennet halkı, bir iş içinde eğlenirler. Kendileri ve eşleri, gölgelerde, koltuklara yaslanmışlardır. Orada onlar için meyveler ve istedikleri her şey vardır. Çok esirgeyen Rabden (onlara) sözle selâm (vardır).”
(Yâsîn: 41/55-58)

*“Kendileri inanmış, çocukları da imânda kendilerine uymuş olan kimselerin çocuklarını da kendilerine katmışızdır; kendi ameller(inin sevâb)ından da hiçbir şey eksiltmemişizdir. Herkes kendi kazandığına bağlıdır. Ve onlara canlarının istediği meyveden ve etten bol bol vermişizdir.”
(Tûr: 46/21-22))*

Ona bu yaşamın sonrasında çok daha muhteşem bir hayatın var olduğunu, hayal edemeyeceğimiz kadar muazzam bir yaşam olduğunu anlattım. Muayenehanesinden ayrıldığımda kendimi özgür hissediyordum. Ben gerçekten ölümü yaşamış ve geri dönmüştüm.

Fiziksel ölümümü yaşamamın üzerinden altı yıl geçtikten sonra bir gün kızkardeşim Dorothy, beni aradı. Alkolik bir âile bebek bekliyordu. Bunlar, doğacak çocuğa bakacak durumda değillerdi. Zaten bir önceki bebeklerini de başka bir âile almıştı. Şimdi aynı âile bu çocuğa da bakamazdı. Saf kan yerli olan bu bebeği yine yerli bir âileye, ya da kendi akrabalarına vermek istiyorlardı.

Dorothy, benim bir süre depresyona girdiğimi bildiği için bu bebeğe bakmamın, benim için bir meşgale olduğunu düşünmüş, bunun için beni aramıştı. Âilemle istişareden sonra Dorothy'nin önerisini kabul ettim ve sevgili minik bebek evimize getirildi. Onun için her şeyi hazırlamıştım. Torunlarımız için sakladığımız eski beşiği ve bebeklerimizin kullandıkları eşyaları çıkardık yeniden. Onu hemen kucakladım ve o an aramızda kırılması zor bir bağ oluştu. Onun, yakında bizden ayrılacağını sık sık tekrarlıyordum, ama gönlüm, mantığımın tersini söylüyordu.

Bebeğim mutlu, zeki ve kucaklanmaktan hoşlanan bir çocuktı. On aylıkken yürümeye başladı. Sağlığı tüm bebeklerin olduğu kadar iyi idi. Her sabah teni, bir ipek yumuşaklığına ulaşana dek losyonlar sürüyor ve gün boyunca da onu koklamaktan hoşlanıyordum. Geçen aylarla birlikte ona olan sevgim derinleşmişti.

Çocuk on buçuk aylıkken mahkeme görevlisi beni arayarak bebeğe, bir başka eyalette âile bulduklarını söyledi. Zaten bu çocuğu, bize, yeni bir âile bulununcaya dek, kaydıyla muvakkaten vermişlerdi. Evlatlık isteyen âile, birkaç gün içinde gelip çocuğu alacaktı. Donakalmıştım. Eşim ve ben onu evlat edinmeye kalkamayacağımıza dair bir belge imzalamıştık ve şimdi kendimi umutsuz hissediyordum. Uzun zamandan beri onun bizden gideceği korkusu içinde yaşıyordum. İşte şimdi onu kaybetmek üzere idim. Çocuğu, eşyalarıyla birlikte onu almak üzere yeni ana babasının arabasına taşıdım. Önce bizim bir yere gideceğimizi düşünmüştü çocuk. Neşe ile bana sarılarak âilenin diğer bireylerine bay bay yaptı. Onlar da benimle aynı duygular içindeydiler. Evlatlık alan ana baba arabanın içinde oturuyorlardı ve hiçbir şey söylemediler.

Sonunda bebek benden uzaklaştırılacağını anlayıp ağlamaya başladı. Kalbim burkuldu. Araba uzaklaşırken yerimden kımıldayamadım. Küçük kızımın bana uzanan kollarını ve ağlayışını anımsadıkça içim burkuluyordu. Evdeki her şey bana onu hatırlatıyordu.

(devamı yarın..)